

maal. Min Dpfattelse af dette Spørgsmaal var dog ikke den, som det ærede Medlem til- lagde mig, nemlig at Finantsloven kun var et Overflag over Statens Indtægter og Udgifter; det tror jeg ikke, jeg har sagt, og jeg har i alt Fald ikke villet sige det. Jeg har sagt, at Grundloven karakteriserer Finantsloven først og nærmest ved at sige, at den skal indeholde et Overflag over Statens Indtægter og Ud- gifter, og Enhver, som vil tage Grundloven for sig, vil jo finde dette stadfæstet. Det hedder i § 48: „Paa hver ordentlig Rigsdag, strax efter at samme er sat, fremlægges Forslag til Finantsloven for det følgende Finantsaar, inde- holdende et Overflag over Statens Indtægter og Udgifter“; og saa er det Stykke forbi. Jeg antager dog, at, naar man læser disse disse Ord aldeles uheldet, maa man give mig Ret i, at derved maa der være tilfattet for- nemmelig at give det egentlig Karakteristiske ved Finantslovsforlaget. Men jeg føiede til, at det fremgaar af den senere Bestemmelse i § 49, selv om det ikke allerede fulgte af Or- det „Lov“, hvilken Betydning Finantsloven har, idet det hedder, at ingen Stat maa op- kræves og ingen Udgift afholdes, som ikke har Sjæmmel i Finantsloven. Naar nu det ærede Medlem sagde, at, hvis et Folkething ikke var ganske hildet i Partifølelse eller lod en Parti- følelse gaa over Retsfølelsen, kunde det aldrig tænkes, at det vilde frifinde en Minister for Ansvar, naar han ikke havde anvendt et Par Millioner, som vare bevilgede paa Finants- loven; saa siger jeg dertil, at det kan gjerne være; derom har jeg ikke udtalt mig, og derom agter jeg heller ikke at udtale mig. Jeg har udtrykkelig gjort gjældende, at, naar man taler om dette Forhold, er der Anledning til at skjelne mellem to Ting. Det er det politiske Ansvar, der kan paahvile en Minister, og som han kan have paadraget sig ligeoverfor Re- præsentationen ved at have handlet imod For- udsætninger, der have været tilstede ved de Forhandlinger, der have fundet Sted mellem Regjeringen og Rigsdagen; men noget Andet, og det, som jeg alene har udtalt mig om, er, hvorvidt der kan siges at være tilveiebragt den samme juridiske Forpligtelse til at gjøre Noget, støttet paa en Bevilling paa Finantsloven,

som der maa siges at være tilstede, naar det i en Lov bydes, at dette eller hint skal gjøres. Det er dette, som jeg har tilladt mig at benegte, og som jeg fremdeles benegter. Jeg er enig deri, at en Regjering ikke stiller sig paa rette Maade ligeoverfor en Repræsen- tation, naar den har forhandlet med denne under visse Forudsætninger og derefter i sin senere Virksomhed tilfidesætter disse Forudsæt- ninger. Men Sagen stiller sig, som be- mærket af den høitærede Finantsminister, i mange Tilfælde ganske anderledes, fordi det ikke kan siges at have været en For- udsætning, at Ministeren eller Regjeringen skulde være pligtig til at udføre Noget, hvor- til Penge bleve bevilgede, og det vilde være meget let at nævne mange Exempler paa, at der i Finantsloven er givet Bevillinger, som ikke ere blevne benyttede, navnlig fordi det paa den Tid, da de gaves, blev udtalt fra Re- gjeringens Side, at den ikke vilde benytte dem, og saadanne Udtalelser ere fremkomne fra Ministrenes Side, uden at det har mødt Modsigelse nogetsteds, heller ikke i Folkethinget. Naar endelig det ærede Medlem kom med den Uttving, at, naar det kunde lade sig gjøre ikke at anvende et Par Millioner, som ere bevil- gede til Jernbaneanlæg, saa kunde det ogsaa lade sig gjøre at lade være at udbetale Em- bedsmænd deres Gager eller Pensionister de Beløb, de skulde have efter Pensionsloven, saa forekommier det mig, at det ærede Medlem, for at bringe Forhandlingen ind paa et Ge- bet, hvor han maaftte vente, at man skulde følge ham med særlig velvillig Interesse, har stillet to Ting sammen, som ikke have Noget med hinanden at gjøre. Naar der er Tale om, at Regjeringen formentlig ikke skulde kunne lade være at anvende en Bevilling af to Millioner til Jernbaner, hvori skulde saa denne Forpligtelse være begrundet? Det skulde na- turligvis være, fordi den var, juridisk eller politisk, bunden ligeoverfor Lovgivningsmagten; men, naar der er Spørgsmaal om, hvorvidt Re- gjeringen kunde lade være at udbetale Em- bedsmænd og Pensionister Gage og Pension, saa vil det ærede Medlem dog formodentlig give mig Ret i, at de, der her skulde træde op som de, der stillede Forbringinger ligeoverfor